

Guido da Verona: Életem — nap-sugarban. Amint a reklámok és feliratok «színes» és «forró» jelzőjéből is kitűnik, erotikus regény. Talán ennek köszönheti ez a jelentéktelen olasz nagy népszerűségét kiadóink előtt. Megtaláljuk benne a műfaj valamennyi eredendő hibáját. Az erotikus regény bizonyos erotikus helyzetek plasztikus leírásán épül fel. Azonban a dolgok és az erotikum természetéből következik, hogy nem jöhetnek egymásután megszakítatlan folytonosságban ilyen jelenetek. Például nem lehet minden oldalon egy, hanem csak minden második, harmadik oldalon. A közbeeső oldalakat pedig meg kell tölni valamivel, mindegy, hogy mivel. Ezek a megtömések azután olyan unalmasak szoktak lenni, hogy az ember elveszti türelmét és nem is jut el vagy csak bosszankodva a bejelentett nagy szituációig. Verona például azzal tölti ki üres oldalait, hogy kijelenti, hogy hőse bolond, aki egészen szabadon, minden konvenciót levetve, elmékedik az emberi dolgokról általában. Elmékedései azonban oly mérhetetlenül bárgyúak, nyárspolgáriak, oly konvencionálisak, hogy igazán nem értjük: érdemes volt ezért megbolondulnia? *Szerb Antal.*

A magyar tudománypolitika alapvetése. Szerkesztette *Magyary Zoltán.* Budapest, 1927. Ez a hatalmas munka legszebb tanúbizonysága annak a minden térre kiterjedő kultúrpolitikának, mely megcsontított hazánkban a háború óta megindult. Célzata azonban nem propagatív, nem kultúrfőnyünk fitogtatása, hanem sokkal mélyebben fekvő: amolyan kultúrpolitikai lelkiismeretvizsgálás. Beszámol arról, mit tettünk eddig kulturánk emelésének érdekében és milyen feladatok várnak ránk a jövőben. Nem leplez semmit, hanem őszintén tárja fel a hiányokat és hibákat. A szerkesztőnek sikerült közreműködésre megnyernie a magyar tudományos élet legkiválóbbjait és így minden tudományszak területéről a legautentikusabb felvilágosítást kapjuk. A könyv megérdemli, sőt elvárja a vele való beható foglalkozást, e helyen csak tartalmának vázlatos ismertetésére szorítkozhatunk.

Előszót Klebelsberg Kunó gróf kultuszminiszter írt hozzá, mint kultúrpolitikánk jelenlegi legfőbb intézője, a mű programját pedig a szerkesztő Magyary Zoltán adja meg, akinek nevével később is gyakran találko-

zunk, mint összefoglaló, iránytmutató cikkek szerzőjével. Az első fejezet nagyon érdekesen és gondolatébresztően foglalkozik a magyar kulturális viszonyok statisztikai tanulságaival. A második fejezet a magyar tudományos munka multjáról, jelenéről és jövő feladatairól ad összefoglaló képet Kornis Gyula szerkesztésében. Az egyes tudományszakokról azok legnevesebb képviselői számolnak be (hogy csak egy pár nevet említsünk: Gombocz Zoltán, Horváth János, Bleyer Jakab, Petz Gedeon, Eckhardt Sándor, Melich János, Hóman Bálint, Szekfű Gyula, Heßler Antal stb.). E fejezetben nemcsak tudománytörténetet kapunk, hanem a jövő fejlődés útja is elénk rajzolódik. A harmadik fejezet a tudományos munka műhelyeivel és eszközeivel foglalkozik és pedig a felsőoktatásügyi intézetekkel, közgyűjteményeinkkel, a kutató és a külföldi intézetekkel. Noha gazdasági helyzetünk nyomasztóan nehezedik kulturális intézményeinkre (az erről szóló panasz majdnem minden közleményben felhangzik), mégis elámulva állunk meg az előtt az óriási teljesítmény előtt, melyre a magyar kultúrpolitika legfőbb vezetősége a háború óta visszatekinthet. A pécsi és szegedi egyetemek felépítése, a debreceni egyetem kifejlesztése, a Nemzeti Múzeum újjászervezése, külföldi magyar tudományos intézetek létesítése, mind a legutolsó pár esztendő céltudatos munkájának eredménye.

A negyedik fejezet a tudomány művelőinek szervezeteit tárgyalja. Különösen értékes, hogy itt a Magyar Tudományos Akadémián kívül részletes ismertetést kapjuk az összes magyar tudományos egyesületeknek, a nemzetközi tudományos szervezeteknek és a Commission International de Cooperation Intellectuellének. Az ötödik fejezet főleg praktikus célokat szolgál. Gulyás Pál a könyv történetéről ír, Keéri Szántó Andor a szellemi termékek technikai előállítását és a forgalombahozását ismerteti, Kuncz Ödön pedig a szerzői jogviszonyról ír. A hatodik, utolsó fejezetben a szerkesztő megadja a mű összefoglalását és nagy vonásokban rajzolja a magyar tudománypolitika jövő feladatait.

A könyv negyvenhat illusztrációs melléklete a magyar tudományosság leghíresebb művelőit és intézményeit mutatja be.